

Lesní škola Sýkorka, Příběhy našich sousedů, paní Jarmila Jelínková

Scénář

Spoják 1	Jsme děti z Lesní školy Sýkorka a představujeme vám vzpomínky paní Jarmily Jelínkové, která se narodila v roce 1937.
Spoják 2	Paní Jarmila vyrostla v Břeclavi, pohraničním městě, kde žili Češi, Němci a Židé dohromady.
Spoják 3	Po podpisu Mnichovské dohody v roce 1938 bylo město připojeno k Německé říši a s tím se pojil i odchod Židů z města.
Pamětnice 1	Do toho vozu je prostě nastrkali a odváželi je zřejmě do Polska nebo do Terezína, nevím kam.
Spoják 4	V létě roku 1943 se stalo neštěstí, kterým přišla paní Jelínková o svou rodinu. Měla 6 let.
Pamětnice 2	Já jsem utíkala tou ulicí a křičela „maminka hoří, maminka hoří“ a vyběhl tam zelinář z obchodu a hned strhl kabát, aby mě zabalil, takže já už jsem nehořela, takže mě prakticky zachránil a maminka tam zůstala.
Spoják 5	Malá Jarmila byla po tragickém požáru dlouho v nemocnici. Pak si ji vzali na vychování teta a strýc, kteří se o ni starali jako o vlastní a děti. Nastoupila do školy do Staré Břeclavi.
Pamětnice 3	Děti, které byly české a chtěly být české, tak do té starobřeclavské školy chodily.
Spoják 6	Během války bylo ve městě málo českých učitelů a tak ve škole vyučoval i pan farář, který vozil Jarmilu do školy na kole.
Pamětnice 4	A ráno jsme byli vždycky domluvený, že jsem na něho čekala na mostě a on mě nasadil na štanglu a odvezl mě ty dva kilometry do školy, což bylo velice dobré.
Spoják 7	Výuku ve škole v době války často přerušily sirény, které ohlašovaly nálety.
Pamětnice 5	Když zahoukala siréna, tak pan učitel, nebo paní učitelka „ honem děti, honem, utíkejte pryč“
Spoják 8	Bylo nacvičeno, že páťáci vyběhli ven dveřmi a tam chytali mladší spolužáky, kteří vyskakovali z oken.
Pamětnice 6	Paní učitelky se o nás už nestaraly, prostě nás vypustili z toho okna a děti utíkejte dom.
Spoják 9	Děti běžely domů, nebo se schovaly v betonových bunkrech.
Pamětnice 7	My jsme do toho naskákaly jako malušata a tam jsme se schovali a čekali a když se nám nechtělo, tak jsme zůstali na trávníku a tam jsme dělali blbosti, stojky, mosty, já jsem uměla nádherný most.
Spoják 10	Břeclav byla bombardování nakonec ušetřena, až na jeden ničivý nálet dne 20. listopadu 1944. V ten

	<p>samý den bylo bombardováno také naše město Zlín.</p>
Pamětnice 8	<p>Tak jak vidíte Ukrajinu, tak tak byla i Břeclava pobouraná, tam kostel a celá židovská čtvrť slehla popelem.</p>
Spoják 11	<p>S rokem 1945 přišlo osvobození. V Břeclavi již 17. dubna. Jak na konec války vzpomíná paní Jelínková?</p>
Pamětnice 9	<p>Armáda sovětská tak překročila tu Dyji ten most tak při tom odchodu těch Němců zahynul šestnáctiletý chlapec.</p>
Spoják 12	<p>Byl to mladý německý voják, s kterým se Jarmila osobně znala.</p>
Pamětnice 10	<p>A volal „mutti, mutti, mutti“ já jsem to měla strašlivě dlouho jsem to slyšela.</p>
Spoják 13	<p>Aby se rodina uchránila před střelbou ve městě, schovali se všichni do sklepa.</p>
Pamětnice 11	<p>Oni věděli, že v těch sklepích jsou schovaní lidi.</p>
Pamětnice 12	<p>A přišel ten jeden voják a on nám do těch oken začal střílet, takže mě prohučela prostě kulka kolem uší.</p>
Spoják 14	<p>Konec války znamenal odsun německých obyvatel z města. Mezi nimi byli i kamarádi paní Jelínkové.</p>
Pamětnice 13	<p>To bylo taky strašně smutné, oni seděli na těch kufrech a teď čekali, až někdo dojel, aby je odvezl. Taky to nebylo nic pěkné.</p>
Spoják 15	<p>Po válce prožívala paní Jelínková v Břeclavi pěkné dětství. Splnilo se jí její přání a stala se dětskou zdravotní sestrou. Zažila věci, které si my ani neumíme představit. Je dobře, že se na toto období vzpomíná. A jaké měla pro nás doporučení do života? Moc si z ničeho nedělat, nebýt smutný a být přátelský.</p>